

Het

Banjo-ensemble

op reis naar

Tirol en Allgäu

Op een nauw wegeltje in de Breitach-klamm

Op het Allgäu-festival, enkele maanden geleden, speelde een Duitse « Blaskapelle ». Zo was ook het Menense banjo-ensemble onder leiding van E. H. Bouckaert uitgenodigd om op te treden in Duits Tirolerland. Dank zij de organisatietalenten van EE. HH. Rooryck en Gheeraert, de ondervinding van de Heer Borginon, leider van de St.-Paulusreizen, en de onvermoeibare geestdrift van heel de groep werd dit een buitengewoon geslaagd tournee.

Hier volgt dan een reisverhaal in samenwerking opgemaakt door enkele oudere muzikanten, aan de hand van reisnotities van kampleider Marc Reynaert.

Zondag, 16 juli,

eindelijk, vroeg in de morgen. De Menense keikoppen waren bedekt met een massa mensen en valiezen. Vlug afscheid en duwen, duwen ! Efkens, twintig plaatsen te kort. Maar hoe dichter, hoe beter. Vooruit op weg, richting Gent.

De vierde Latijnse had te Brussel onze bus verlaten om bij, een groep scouts plaats te nemen. We ademden wat ruimer, en het hield op met zachtjes te regenen. Langs de baan Brussel-Namen ging het in matig tempo naar onze Ardennen toe. En opnieuw pletste de regen neer...

Even werd halt gehouden buiten Marche om de droge kelen wat te verfrissen, of om bepaalde invloedrijke personen toe te laten een stuk taart te verorberen. Over Bastenaken en Aarlen geraakten we zonder moeilijkheden in Luxemburg. Luxemburg, de stad dicht bij de Moezel. Logisch gevolg: hier moest Moezelwijn gedronken worden. In elke herberg van de stad zaten « heren van het orkest », elk met een (tenminste één na één) kuipke borrelende Rieslinger.

“O sterke benen, die de weelde kunnen dragen ! “.

Om vijf uur stipt vertrok de bus, richting Frankrijk. De poëten bleven bij het kuipke van Horatius. « Nunc est bibendum ! » Opgewacht door de veldheer belandde het zoveelste legioen bij een andere legerkolonne, en kon zijn vroegere plaats slechts innemen bij een volgend oponthoud juist voor de grens.

Onder donkere regenwolken reden wij «la douce France» binnen. Thionville, industriestad en stad van Algerijnen ; jammergenoeg was het reeds duister. Over Metz belandden wij te Saarburg, een typisch Elzasser-stadje. Wij nestelden ons in een rustig, cafeetje ; een zacht muziekje, vin rouge en vriendelijke bediening. Na een uurtje rust togen we verder. Te Straatsburg reden wij de Rijn over en bevonden ons meteen in Duitsland. Nu ging het in snel tempo over de autostrade, Het werd stil in de bus, uitgenomen langs achter, waar de retorici denklijk nog hun redenaarstalent moesten botvieren, en het zelfs aandurfdén om te, oh 's nachts in het pikdonker, een stuk brood met een ei te verteren.

Maandag, 17 juli.

Te 2 u. 30, na middernacht even pauze langs de autostrade bij « Raststätte ». Iemand vroeg ons of « Raststätte » een grote stad was. Met een zekere affectieve geladenheid hebben wij geantwoord dat Menen niets was, vergeleken bij « Raststätte ». Verder ging de tocht naar Kempten, waar we aankwamen rond 7 u. 30. Na de mis in de prachtige domkerk, werd de inwendige mens versterkt in het Gasthaus « Rose ».

Van Kempten ging het naar Reutte, waar we de heer Borginon op sleeptouw kregen.

Eindelijk bevonden we ons op Oostenrijkse bodem, waar het doel van onze eerste reisperiode zich bevond : Stanzach. Stanzach, waar we gedurende elf dagen alle lief en leed zouden delen waar we allerlei avonturen zouden beleven ; waar we adembenemende tochten en machtige successen met het orkest tegemoet gingen ; en waar we op het einde van een harde dag ons eens konden verdiepen. Blijde intocht bij « Jan Borluut », een naam ronkend van romantiek uit vervlogen tijden, doch het werk dat volgde was een harde realiteit in, de tegenwoordige tijd. Door de aanhoudende neerslag was de toegang tot het heem een ware modderpoel geworden. Daar moet iets op gevonden worden. « Ge zult nooit bruggenbouwers worden » schreef Emiel Fleerackers. Doch ge hadt de Menense studenten eens moeten aan het werk zien.

Met man en macht sleepten er sleurden ze aan de zware balken, die ons zouden toelaten droog en modderloos in het heem te geraken. Het volgende werk was de beddezakken opluchten. Het stof vloog in het rond, de strozakken bijna tegen de zoldering. Doch iedereen vond een plaatsje en installeerde zich « am besten».

Intussen waren onze kooksters gereedgeraakt met hun eerste maaltijd. Allen lieten het zich goed smaken ; de eetlust was aangescherpt door de mooie omgeving en de gezonde berglucht, en... er stond reeds een wandeling in het vooruitzicht. ja, zo zijn wij ; wij wilden niet alleen Stanzach kennen van op de grond. We wilden het ook vanuit de hoogte overschouwen. Daarom moesten wij de Beichelstein, een klein bergje, beklimmen. Verschiet niet als we zeggen een klein bergje. Dan denkt u misschien op zoiets als de Kezelberg ; doch de Beichelstein telt toch 1200 m hoogte en is alleen maar klein vergeleken bij de acht andere toppen, die ons omringden, en die meer dan 2000 m boven de zeespiegel hoog zijn. Het was een prachtige verkenningstocht en toch tamelijk lastig. Over de « Donderbrug » bereikten wij de bergwegel. Maar de kortste weg, de loodrechte (zie wiskunde) is niet steeds de gemakkelijkste. Wat zagen we nu boven op de Beichelstein ? Een prachtig panorama. Gans het dorpje Stanzach, het lag daar voor onze voeten uitgespreid. Verder zagen we de Lech zich kronkelen in vele versnellingen en vertakkingen en ons heem in blokdoos-formaat en we konden zelfs onze zo bevochten leeuwenvlag zien wapperen. In een fel contrast staken de ruwe bergspitsen af tegen de grijze lucht, waarin zware wolken zich langs de bergflanken voortbewogen. Waarlijk als verkenning was het prima. Na een korte steile afdaling bereikten we weer onze boswegel, voor sommigen de eerste keer ; maar onze wiskunde~drang was sterker dan ons realiteitsgevoel, en dreef ons weer naar de loodrechte... langs stenen... en noodzakelijke « slidings » voorbij. Enfin, we vervoegden weer ons kamp en konden onmiddellijk de voeten onder tafel schuiven om een flinke portie gestoofde carbonaden te verorberen en daarbij een ferme schep pudding ! Deze pudding viel bijzonder in de smaak van de zoon van de man van de wet. Iedereen had reeds zijn couvert afgewassen en was reeds klaar om eens te tellen hoeveel hotels er waren in Stanzach (!) en nog zat het individu te lepelen aan die « formidabele goede poting » (eigenste woorden). .

Dinsdag 18 juli , het drama van de Bleitsspitze.

Onze voormiddagen waren goed gevuld in Stanzach. Een korte bezinning, H. Mis, banjorepetitie om de vingers slap te houden en ook enkele karweien.

De namiddag echter was steeds vol spanning, bijzonder dan deze dinsdag. Een wandeling naar de Pleitzspitze, 2121 m hoogte. Met wijze raadgevingen op zak en een zware grote drinkbus, stevenden we eerst naar Forchach, vijf kilometer. Een wandeling in snedig marstempo langs de kronkelende hoofdweg. In Forchach, eerste dramatische slag : « Zimmer zu vermieten ». Eén onzer illustere figuren vertaalde met overtuiging : « Kamer te vermijden ». O tempora, o mores, ogenblikken van ontmoediging en nooit te vergeten zwartgalligheid voor germanisten in wording. Eens voorbij Forchach rechtsaf. We sloegen de « wijze » raadgevingen in de wind en kwamen op het juiste pad. Moeizaam trokken we omhoog; onze zweetdruppels perelden naar beneden. Na veel zuchten en blazen bereikten we de Alpele hut. Ook daar zijn onze namen bewaard voor het naast- en nageslacht. Dan laatste etappe ; wroeten en klauteren op handen en voeten naar de top. De legioenen werden gesplitst. De afdaling langs beide kanten was spectaculair.

De ex-retoricanen zochten... vonden... de weg over de top heen naar het dal. De haastige ex-poëten volgden terug de sporen van hun zweetdruppels. Daar werd een “ document humain “ gevonden. « Hier Z. E. H. R. G. 4 h 30. » Waarom ? Er kwam nochtans niemand meer achter.

« Illi autem speraverunt ». Wie het schoentje past, trekke het aan. Langs de andere kant van de afdaling, beleefde het drama een « motorisch moment »... en rollen dat « Hij » deed. Sommigen willen altijd de eerste viool spelen ! Maar aan alles komt een einde, ook aan het vallen. Alle duiven

landden met geknakte vlerken op de til. Sleepvoetend geraakten we aan tafel. Zwijgzaam werd smakelijk gegeten.

's Avonds volgde als happy end van het drama een optreden in het hotel « Krone » te Stanzach. Uitwijden, over het succes : overbodig. Drank « opperbest ». Amusement : « Excellent ». Gaan slapen, te vroeg om wel te zijn. Saluut dinsdag, 18 Juli.

Woensdag, 19 juli.

De voormiddag verliep zoals gewoonlijk met een daverende repetitie en een rinkelende afwas. Waarom sneed de toekomstige Benedictijn in zijn hand met de broodmachine ?! Alles kwam in orde. De dokter woonde maar een goede tien kilometer verder. .

Na de middag vertrokken de retorica (zonder hun geestelijke vader) en de vierde Latijnse naar Hinterhornbach ; enkele eenzaten waren moe, of moesten zagezegd uitrusten.

« Schnaps war sein letztes Wort » dachten velen waarschijnlijk. Of de kennismaking met de Schnaps aangenaam was, dat laten we aan de persoonlijke ervaring over. Voor de poëten iets bijzonders. Kan het ene lid van een tweeling er iets aan doen dat het andere lid verjaart? Daar moest toch eens op gezongen en gedronken worden. 's Avonds toen ieder terug was, had ieder zijn eigen activiteit genoten, zo zei men het toch. Na het avondmaal volgde een prettige bonte avond in echte jongvlaamse stijl, Iedereen droeg er zijn steentje bij en het werd een « best-seller »

Donderdag, 20 juli.

De eerwaarde heren waren vertrokken naar Innsbrück om alles te regelen, en zo kwam het dat we plots een telefoontje kregen dat we moesten vertrekken naar Fallerschein, daar dit de laatste gelegenheid zou zijn om een tweedaagse tocht te maken.

Vertellen we er nog, bij dat het nog wel twintig maal veranderd is, doch we zijn stipt te drie uur vertrokken.

Een prachtige wandeling, vooral om mooie kiekjes te nemen. Even voor Namlos sloegen we rechtsaf naar Fallerschein, 1.283 m hoog, met in de nabijheid de Wetterspitze, die de volgende dag beklommen moest worden.

Terwijl de meesten op het eten wachtten, verkozen vier waaghalzen de hogere regionen van de Alpenweiden. Beneden echter werd er maar lustig op los gezongen. Slechts de veldheer volgde met bekommerd oog zijn vier moedige (?) soldaten. Hadden er geen bomen of gras gestaan waaraan zouden ze hun leven toevertrouwd hebben. Toen ging het hart te hevig bonzen beneden en het fluitje kwam boven. De terugtocht begon. Eerst zachtjes glijden, dan tweede versnelling... derde versnelling... en owee ! Krak ! Broek gescheurd! Stop ! !

Eindelijk verscheen na een half uur de lang verwachte V.W. (met volkswagen geen problemen, maar veel geduld) met onze dokter, alias Hubert Dubois, en met de bloedworst. Alles werd verorberd met een slok melk, vers van de koe ! Daarna gingen we onze slaapgelegenheid opzoeken. Derdes en vierdes logeerden in een blokhut. De poësis en retorica in de hut bij de burgemeester.

Vrijdag, 21 juli- wetterspitze.

De morgenstond heeft goud in de mond. Deze spreuk indachtig, waren we reeds op om « 3 h 30 ». Eerst werd de kaars aangestoken om toch wat te zien, en daarna vlug opwarmen met koude melk, gesterkt door boterhammen met bloedworst. (Fantastisch, we leken wel oud-Belgen).

In het schemerduister trokken we dan op stap, onder leiding van onze jonge gids, Manfred, zoon van de burgemeester en dertien jaar oud. Bergweiden, watervallen, dennebossen, rotskloven, bergriviertje (zonder bruggen, maar... Caesar pontem fecit ; was het maar helaas waar ! ! ...) niets aan schoons en heerlijks ontbrak op die tocht. Zo gingen we gestadig omhoog : een lange kronkelende sliert van jonge krachten. Boven op de top hebben we ons namen met « bevende hand » neergeschreven. Sommigen zagen er ook reeds de naam van hun broer in prijken. Na een half uurtje rust op een stil plaatsje tussen de rotsen, beschermd tegen de ijzige wind, vatten we de terugtocht aan. Velen hebben het op hun gemakjes genomen genietend van het mooie weer en het enige landschap. In de verte werden ook nog enkele gemzen gezien.

In het Gasthaus werd nog een hapje gegeten en een pintje gedronken. In de namiddag Rückfahrt nach Stanzach. Langzaam en niet te snel. 's Avonds moesten we onze nationale kost ontberen en kregen we Oostenrijkse macaroni onder onze neus gestoken !

Daarna volgde ons tweede optreden in hotel Post. « Heute abend um halb neun, spielen wir für sich wunderbare Musik » : zo kraaide onze primus in Duits, als een tweede Demosthenes, tussen het geschal van trompetten door van boven op de camionette van de heer Bourguignon. Kwestie van vlug reclamemethodes te vinden.

We hadden natuurlijk veel succes en zo werd de dag weer besloten.

Zaterdag, 22 juli.

Zaterdag, dag van voorbereiding. Gans de voormiddag stond in het teken van de komende opvoeringen. Eerst en vooral de hoogmis van zondag, die door ons moest verzorgd worden. Dan ook ons dubbel optreden in Vorderhornbach. In de voormiddag lagen overal op het grasveld voor het heem kleine groepjes te herhalen.

Na het middagmaal trokken de zangers en muzikanten naar het oksaal van het kerkje.

Voor ik het vergeet ; de kokessen hadden die middag voor ons hun harteveles, pardon : herteveles, gereedgemaakt. Of het smaakte ! Doch dat zij zelf de wijn hadden uitgedronken die er bijhooorde, dat mochten we pas later vernemen, als het herteveles reeds verteerd was.

Na de repetitie, trokken wij te voet naar het hotel « Alpenrose » in Vorderhornbach, Intussen begon het te regenen in overvloedige mate, zodat een loopppas noodzakelijk werd, om nog treffelijk in het hotel aan te landen. Ons eerste optreden was bestemd voor de Jongelui van het dorp. Maar dat de trompetisten hun partituren vergeten hadden, heeft niemand gemerkt, uitgenomen zij zelf in ” Gypsiland”. Het was toch een goede repetitie voor ons optreden 's avonds. Daarna volgde het avondmaal in het hotel. Typisch Oostenrijkse kost : « Goulach ». Waar ze die naam uitgehaald hebben, weet ik niet, maar we wisten toch ook dat het stoofvlees was.

Om 8 u. stipt (of enkele minuten erna) volgde een ontreden, Voor een ganse menigte dorpingen en toeristen werd ons optreden weer opperbest.

Pas was het concert gedaan (omhaling inbegrepen), of we moesten reeds ophoepelen. Gelukkig kon niet iedereen in de wachtende auto's plaats nemen en zo hadden we het geluk nog een halfuur te mogen genieten van die Oostenrijkse « Gemütlichkeit ». Na een halfuurtje namen we ontroerend afscheid en trokken zingend terug naar huis, de auto's tegemoet. Nu pas konden wij vaststellen hoe onstandvastig het gemoed van een teenager wel is. Als we naar Vorderhornbach trokken wilde iedereen in de auto. Nu dat we te voet naar huis gingen, wilde niemand in de auto stappen en het was zelfs een algemene vlucht in de graskant en de omliggende bossen toen we de snelnaderende koplichten van de V.W. bemerkten.

Tot overmaat van ramp kwam dan nog de camionette van het merk Borginon aangeboid. Allen moesten mee. Met niet min dan twintig man zaten we in de auto geperst, als haringen in een ton.

Dat ook die avond vlug stilte verkregen werd, hoeft niet verteld.

Zondag, 23 juli.

Daar het kerkje van Stanzach te klein is, moesten de niet-spelende leden een vroegmis bijwonen. De spelenden echter verzorgden de hoogmis te 8 u. 30. Het kerkje zat stampvol, zelfs op het oksaal kregen we bezoek. Zacht ruisten onze liederen door het stemmige kerkje; de zoete tonen van de hoorn of de dreunende orgelnoten ontroerden allen.

Toen wij na de mis met groot gebaar een affiche uithingen, waarop vermeld stond dat wij dezelfde voormiddag zouden optreden op de marktplaats, steeg het enthousiasme ten top. Een massa mensen was samengestroomd. Alles verliep prachtig, uitgenomen Kili-Watch. Naar het schijnt werden sommigen gefascineerd door « twee ogen zo blauw » uit de Krone. Dit gerucht werd niet officieel bevestigd, maar werd toch uit goede bron vernomen. Na een stevig middagmaal in « Rapid-Shop » tempo, full speed naar de bussen.

Ons optreden op de marktplaats van Stanzach

Want we hadden die namiddag een kleine uitstap naar Ehenbichl, waar een muziekkapellen doorging voor Tyroolse muziekkapellen. We waanden ons op het laatste oordeel ; zoveel volk was er daar, En

allen in typische klederdracht. Een bonte wemeling van kleuren. Waarlijk Breughel moest daar geweest zijn. Jonge Oostenrijkers liepen rond als dartele veulens ; anderen verorberden met smaak en stevige bierworst. nog anderen liepen pronkend met een grote pot bier. En over dit alles een felle schittering van koper in de blakende zon, en typische dorpsmuziek in de achtergrond.

Die heuglijke dag zal in alle geschiedenisboeken geboekstaafd blijven. Met gouden letter zal in de annalen geschreven worden «Ten jare 1961, onder de blekkinghe van ene felle zonne, heeft ene legerschaere van Vlaemske studenten op ene volkse feeste in Tirol ene grooten oorlogsbuit gemaect ; bij nauwe tellinghe uitgerekende wierden zes ende dertig bierpotten bemachtigd. »

Zweefvliegers hoog in de zomerlucht ; muziek afwisselend in twee kiosken. Alles was enig, het bergkader, de muziek en de Gemütlichkéit der Oostenrijkers Enig ook de manier om kleine porties schnaps onweerstaanbaar aan de man te brengen. De retorica wilde ook dit ontmoetingsmoment in beeld bestendigen. Neen, hier was het water niet veel te diep.

Dan reden we terug naar Stanzach om vlug een stukje achter de kiezen te steken, want 's avonds volgde een optreden te Bach, een vijftwintig kilometer van Stanzach. Daar werden wij opgewacht door de plaatselijke blaaskapel, die ons een mooie serenade bracht, als inleiding op ons optreden, dat weerom een machtig succes werd. Het klonk buitengewoon goed. Alleen jammer dat het zo koud was, in open lucht, Na de opvoering volgde een tractaat door de leider van de Blaaskapelle, die het « wunderbar und begeisterend » gevonden had. Woorden als « tractaat » dringen nogal vlug in onze geest door, met het gevolg dat we op ons niet lieten wachten.

Maandag, 24 juli.

Een mooie dag kondigde zich aan. De zonnestralen priemden door de lichte nevel, die tussen de bergtoppen zweefde. Een nieuwe week was ingezet. Reeds vroeg in de namiddag vertrokken wij per bus naar de Plansee, een machtig mooi meer, dicht bij Reutte,. Een ideale plaats om uit te rusten van een week emoties en om eens lustig te spelevaren op de kabbelende golfjes. Sommigen hadden het zelfs aangedurfd hun zwembroek mee te nemen. Dit bracht natuurlijk ook zijn problemen mede. Strandhutten werden te duur gevonden, maar hoe dan deze aangetrokken? Waar een wil is, is een weg; en zo vonden dezen ook een uitweg. Of het water koud of warm was, zal ik u niet vertellen,. In ieder geval slechts dezen die goed de warmte konden verdragen bleven in het water de anderen kwamen een ogenblik later er reeds bibberend uit.

Toch moesten we afscheid nemen van dit « dolce far niente » om ons te voet naar Reutte te begeven. Juist iets om de spieren te rekken. Een aangenaam tochtje van zes kilometer tussen de bossen en langs de ruwe rotswanden.

Daar aangekomen op zoek naar het hotel « Zur Golden Glocke ». Nou, kunt u misschien raden hoe we dat gevonden hebben. Even vertellen. Een troep jonge Vlamingen paradeerde door de hoofdstraat van Reutte. Ieder van hen pafte zware rookwolken uit een typische gekromde Tirolerpijp. Vooraan pafte iemand als een geitenboer. We hadden maar de dichte dampen te volgen om ons hotel te bereiken. Daar pas konden wij vaststellen welk een afmeting de pijpenkoop had aangenomen. Na de slag der bierpotten, nu de «pijpenkoop». (Nota van de reporter. Waarom niet een pijpengilde gesticht met een maandelijkse bijeenkomst in de bar van het college ?)

Het avondeten in Reutte was puik. Men wist daar wat het betekende Vlaamse magen te moeten spijzen. Reutte zelf een mooi toeristisch stadje.

Intussen was de gekende reclame-stoet weer in beweging gekomen, « Wunderbare Musik, jugendorchester aus Flandern. Wunderbar ! » : zo gilte men van boven op de auto.

De gevolgen bleven ook niet uit. Zelfs de burgemeester liet in zijn toespraak niet na te zeggen dat het zijn verwachtingen verre te boven gegaan was.

Toen we in Stanzach terugkeerden had daar een echt onweer plaats gegrepen, maar de twee thuisgeblevenen verklaarden toch geen schrik gehad te hebben. (Proficiat !)

Die mooie dag en die schitterende avond werd in de nacht nog ontsierd door een spijtig incident, dat gelukkig nog goed afliep. Onze Dirk ging juist naar buiten, toen plots een hevig glasgerinkel volgde. Een deur van de eerste verdieping was naar beneden gestort op onze sympathieke vriend. Wat buiten westen werd hij (Dirk) in de keuken binnengebracht, waar men gelukkig kon vaststellen dat het niet erg was. Meteen was echter ook de stemming van die avond gebroken. We zochten dan ook vlug onze legerstede op doch wie eerst sliep als een roos met een gezonde blos, was Dirk.

Dinsdag, 25 juli.

Reeds vroeg uit de veren, 5 h 30. Vandaag stond ons een lange tocht te wachten. Onmiddellijk na de vroegmis : « Frühstück », afwas in rekordtempo en in marstempo naar de autocars. Retorica en poësis met de twee kooksters en E. H. Gheeraert installeerden zich knusjes in de luxueuze Mercedes-bus voor de Driepassentocht. Langs een enig mooi landschap trokken wij naar Innsbrück. Eerst wachtte ons de Flexenpas. Langs kronkelende wegen en korte haarspeldbochten, werkte onze bus zich omhoog. Boven moesten wij allen een tochtje te voet doen om het landschap te bewonderen en tevens een luchtje te scheppen. Deze mededeling werd ons verstrekt door het agentschap dat vooraan in de autobus zat, en gedurende enkele uren de uitleg van de chauffeur in Nederlands omzette. Na de korte wandeling terug in « de oven », want de zon blakerde ongenadig op onze broeikast.

Al over Vorarlberg en Sankt-Anton bereikten we de Arlbergpas ; zes kilometer draaien en keren, krinkelen en winkelen over de nauwe bergwegen.

Al over Imst, bereikten we eindelijk toch Innsbrück waar we middagmaalden in het mooiste hotel van de stad. En daarna op stap ; de enen gingen naar de prachtige hofkapel en het museum ; de anderen kuierden door de Maria Theresia Strasse, de ene winkel in, de andere uit, tot ze eindelijk hun goesting gevonden hadden. Iets voor vader (Schnaps !), een schaaltje voor moeder, een kleinigheid voor broer en een shaaltje voor zus !

Te vier uur werd verzameling geblazen bij de autocars. Allen op post ? Nee, iemand ontbrak. En wat voor iemand ? Niet de retorica, niet de poësis, maar de vermaarde Theologie-Professor Herr Bouckaert in hoogsteigen persoon. « Icare, Icare, ubi es? »

Het verloren schaap werd teruggevonden « en er was blijdschap om het verloren schaap, dat behouden naar de stal was teruggekeerd » (dixit het Nieuwe Testament).

De terugweg was even mooi als de heenreis. Het ging nu langs talrijke meren en sierlijke dennebossen en over de prachtige Fernpas. Dan nog maar eventjes stoppen en rap een kiekje genomen aan een meer, en ook de dorstige kelen geleest, maar ook weer verder.

In de bus was het ijs nu bepaald gebroken en draaide het gesprek op volle toeren... Plots rees voor ons de Zugspitze op in haar volle majesteit. De hoogste top van Duitsland. Ruwe rotsen, mooi rood gekleurd door dalende avondzon. Een blik om nooit te vergeten.

Intussen snorde onze bus op Reutte toe, en al over Rentte, Weisenbach, Forchach naar Stanzach, waar we te 19 u. 45 aankwamen. Een onvergetelijke dag met zoveel mooie herinneringen : Sankt-Anton, Flexenpas, Imst, Innsbrück, Fernpas en Zugspitze. Al deze dingen wandelden ons voor de geest, wanneer wij onze moede leden neervlijden op de harde strozak. Echt om van te dromen en nooit meer te vergeten, nietwaar !

Woensdag, 26 juli. De « Schutzmann » in actie

Woensdag, prachtig weer, een laaiende zon, helderblauwe hemel. « Pak al je zorgen in je plunjezak en fluit, fluit... »

Dat beloofde iets te worden. Na al de voormiddagse bezigheden, het middagmaal inbegrepen, werden rap de wandelingen uitgestippeld. Keus genoeg. Een groep, onder leiding van José, trok de bergen in voor een lastige klim naar de Mittagspitze. Een andere groep trok naar Hinterhornbach. Een derde groep naar Schwarzwassertal en de resterende zeven zouden een loffelijke poging doen om Edelweiss te plukken in Petersberg. Het ware te uitvoerig deze vier tochten te beschrijven, doch wij houden ons bij degene die waarlijk meest succes gekend heeft op alle gebied : de tocht naar het Edelweiss.

Het zeer gedienselijk lastdier van E. H. R. voerde een eerste lichtung stoutmoedigen naar Petersberg : Jean-Marc, Herwig, Hubert onze medicus, en Marc. Een mooier domein kan men zich niet indenken. Dit was het aards paradijs : die groene bergweiden, die ruwe toppen met de glinsterende sneeuw, de nietige berghutjes en de kronkelende paadjes langs de ravijnen, en dit alles dan nog onder het blakerende Oostenrijks zonnetje.

Na een uiterst gevaarlijke klimpartij bevonden ze zich « hoch oben auf der Alm », doch geen edelweisjes. Vruchteloos kanden ze de gehele weide af. Tevergeefs. Plots zagen ze over de bergglooiing enkele Duitsers triomfantelijk met een bosje van de zo begeerde bloempjes terug naar beneden dalen. Rap nogmaals hun leven geriskeerd, en zo mochten zij het zoete genoegen smaken de eerste bloempjes te plukken. Intussen hadden de drie andere roekelozen hen bijgehaald, nl. Robert, Jacques en Patrick. Men zou niet kunnen geloven dat de drang naar het kwaad zo groot kan zijn als de drang om dat mooie bloempje te plukken. Men kan er eenvoudig niet aan weerstaan als men dat frisse plantje zijn wit-fluwelen kopie boven het gras ziet uitsteken. Als ze er genoeg, zelfs veel te veel (500) geplukt hadden besloten ze van dit geliefde plekje afscheid te nemen.

In razend tempo daalden ze langs een watergeul naar beneden, zodat ze afgescheiden de weg beneden en de chauffeur bereikten. Zij die eerst beneden waren hadden het geluk gemaakt de eerste bloempjes te plukken, doch ze waren nu ook de eersten om kennis te maken met de minder aangename politie.

«Wieviel haben Sie gepflückt?» - « Zehn». Intussen probeerde Herwig zeer listig zijn schat te verbergen, doch telaat, het haviksoog van de Schutzmann had het bemerkt: « Einmal holen, bitte ». Marc toonde de bos bloempjes in zijn rugzak en maakte de agent wijs dat het de bloempjes waren van de ganse groep. En al maar door werden drukke gebaren achter hun rug gedaan om de nakomelingen te beduiden dat ze de bloempjes moesten wegstoppen. Dit deden ze dan ook, doch de politiemann had een verrekijker bij zodat hij wel wist dat ze bloempjes bij zich hadden.

Nu een zo getrouw mogelijk beeld van hun aankomst.

Der Schutzmann « Haben sie gepflückt ? »

Johannes-Marcus « ja, - Nein, ... Jawohl ».

Der Schutzmann « Haben sie viel ? »

Johannes-Marcus « ja ».

Der Schutzmann « Haben sie weggeschmissen ? »

Johannes-Marcus « jawohl... »

Lap ! De ganse redenering van Marc lag in duigen. Hij moest ze natuurlijk gaan zoeken. En de politieagent maar schrijven en nog eens schrijven. Jacques ging ook zijn dierbare schat zoeken doch stortte vijf meter lager in de rivierbedding. Hij bleef liggen met een diepe wonde aan het been. Hij probeerde wat komedie te spelen doch de politieagent kende geen genade. Ze moesten de volgende dag een bezoekje brengen aan, het commissariaat in Stanzach, en ook E. H. Rooryck kreeg een boete voor zijn trouw ezeltje, omdat het wat te ver gelopen was op verboden aarde. Daar stonden zij nu berooid en beteuterd en wat zou hun boete worden ?

Somber scheen de zon op de bergen gedurende hun terugreis, de sneeuw glinsterde niet meer, het groene woud lokte hen niet, de hupse reebokjes konden ze niet meer bekoren. «Bergen val op ons», zo galmden het in hun brein, want de Schutzmann was er met de Edelweisjes vandoor; hun schat was hun ontroofd. Had hun leven nog zin? Was het niet absurd geworden? Wat is een leven zonder edelweiss ? Zo luidden deze existentialistische vragen in hun geest. Knorrig en wrevelig naderden zij het kamp. Doch zodra zij de kampplaats betraden brak een spontaan applaus los, zodat zij plots ook de plezierige kant van de zaak zagen en eveneens in een lachbui losbarsten.

Een lekker avondmaal deed hen voorlopig hun zorgen vergeten. Intussen wachtte reeds een bus op de jeugdige muzikanten want we moesten die avond optreden in Holzgäu, het rijkste dorp van het Lechdal, dixit Herr Borginon.

Toen wij daar aankwamen, niets te zien, geen verlichting, geen stoelen, geen volk. « Interessant geval » merkte de heer Borginon nuchter op. In een tijdspanne van vijf minuten had hij het klaargespeeld om een lamp van 1000 Watt aan de haak te slaan, 45 stoelen te krijgen en een hele boel kijklustigen. Waarlijk, een mooi staaltje van durf en mensenkennis, want die Tyrolers, die moet men kennen !

Enfin, we hebben daar gespeeld, goed en het volk heeft geapprecieerd, geloof ik. Doch de gedachten van enkelen zaten ginder boven bij de verboden bloempjes en de stuurse politieagent.

Terug in Stanzach verbleven velen bij de dag van morgen. Hoe zou het aflopen ? 's Nachts droomden zij waarschijnlijk allen van hele bossen Edelweiss en nog een grotere hoop agenten.

Donderdag, 27 juli.

Laatste dag in Stanzach, dag der afrekening.

Na de mis trokken zij met een hart zo groot als een boon, naar de gendarmerie. Jacques was in bed gebleven, doch hij ook zou zijn boete niet ontlopen. De heer Borginon trachtte met doorslaande argumenten, de agent nog te overtuigen : een fraai stukje realistische redekunst : « Het zijn vreemden... de boeren maaien ze wel af... en tenslotte eten de koeien ze wel op... »

Doch onverbiddelijk moesten zij elk zo maar dertig shillings neertellen. De chauffeur, die zeker als de ergste van de groep aanzien werd, kreeg nog tien shillings erbij.

Intussen had E. H. Gheeraert het onstellend bericht gelanceerd in de kampplaats, dat ze voor twee uren in de « bak » zaten (E. H. Rooryck inkluis). Algemene verslagenheid bij de overige gelederen. Plots ook gelach en applaus ; er was één winstpunt ; wie zat ook vast ? Tharsi las het geestelijke testament van de retorca voor, toen zij plots hun triomfantelijke intrede hielden. « De intocht der Gladiolen ».

Dan pas begon het interessante van het geval. Ze hadden hun Edelweiss teruggekregen en hielden openbare verkoop : 1 shilling per bloempje. Zo werd reeds meer dan de helft van hun boete terugbetaald. De rest van de voormiddag verging in schrobben, schuren en bespiegelingen vlechten. Die namiddag zouden we voor de laatste maal gaan wandelen in onze vertrouwde omgeving, langs de Lech en bijrivieren. De hitte deed ons echter op het gedacht komen een stuwdam in het stromende en kolkende water te gaan bouwen. Overall rezen ze op uit het water. Titanenwerk! De ganse namiddag stonden wij met ontbloot bovenlijf in de sterke branding.

Maar schone liedjes duren niet lang. Plots draaiden de hemelsluizen open en het werd een echte cross om in het heem te geraken. Regenen. Bliksemen. Wij zaten allen met triestige ogen te kijken naar het onweer, want we speelden die avond tot afscheid in Stanzach.

En waarlijk het klaarde op. Met man en macht aan het werk om alles in orde te brengen, want een massa volk stond reeds te wachten. Het eerste deel van het programma verliep uitstekend. Doch in het tweede deel trad de regen op als spelbreker. Het werd een komische strijd om alle schaapjes op het droge te krijgen, doch naar het schijnt waren er toch nog « verloren schaapjes ». Door die onkans lieten we onze moed niet zakken en voor de laatste maal zongen we in het hotel « Krone » ons repertorium Vlaamse liedjes. Het afscheid viel dan ook zwaar. « Durate en vosmetipsis rebus secundis servate ».

Na een snedig avondwoordje, voor de laatste maal naar onze slaapzaal, en dromen maar van Sonthofen.

Vrijdag, 28 juli.

Vandaag geen te best weer. Nochtans nu begon het tweede deel van onze reis : Sonthofen.

Reeds vroeg waren allen te been. Na een laatste ontbijt in Stanzach, vertrokken we naar de marktplaats, waar de bus ons zou moeten opwachten. Doch helaas, geen bus. Dat duurde zo enkele

uren, totdat tenslotte zelf een bus besteld werd. Het werd een « départ » in twee schuifkens. Alleen de muzikanten mochten mee met de eerste bus. De anderen lieten we met leedwezen achter, « Zo, is het leven, een lach, een traan ».

Langs een unieke bergbaan (107 virages) belandden we in Sonthofen, het stadje waar we zolang naar gesmacht hadden. Met een sierlijke bocht draaiden we het marktplein op, waar de Jugendblaskapelle ons opwachtte met een daverende marche. Het werd een warm en ontroerend onthaal, zodat we ons onmiddellijk thuis voelden.

Bij de ontvangst in het stadhuis kregen we ieder een mooi koebelletje ten geschenke en werden we hartelijk verwelkomd door de Landrat Ditterich en het Stadsbestuur. Dirk Lust bracht dan ook in ons aller naam onze welgemeende dank uit. Daarna trok ieder naar zijn eigen kwartier. Spoedig waren de vriendschapsbanden gesmeed en droei het gesprek op volle toeren.

Pas te drie uur kwam de tweede bus aan met de rest. We stonden reeds gereed om naar Kempten te vertrekken. Jammer dat het zo regende, die namiddag. Het werd een echt paraplufestival. Alles kwam echter zo vlug mogelijk voor mekaar, en we konden naar Kempten, die älteste Stadt Deutschlands vertrekken. We werden met groot omhaal ontvangen op het stadhuis en kregen elk een herinnering aan deze mooie stad mede. Alleen de champagne ontbrak voor een perfecte ontvangst.

Daarna brachten we een bezoek aan de Residenz. Waarlijk het was de moeite waard. die prachtige zalen, overdadig versierd met beeldhouwwerken en mooie antieke meubelen. Ook de domkerk kreeg haar toer. Dan gingen we een stukje eten. Als ik zeg «een stukje » druk ik mij niet verkeerd uit, want we moesten het werkelijk naar binnen stampen om dat alles te verwerken. Men zegt dat Vlamingen veel eten maar wij waren maar kleine mannetjes als we zagen wat die Duitsers binnenspeelden. Eerlijk gezegd, het was ook puik. Geen soep met balletjes, maar één bal in de soep, specialiteit van de streek. Daarna overvloedig vlees, groenten, aardappelen en tot slot ijskroom.

Wegens het slechte weder kon ons concert niet doorgaan in het historisch kader van de «Burghalde» en moesten we noodgedwongen samen met de Blaskapelle optreden in de «Veehalle». Het werd een succesavond. Beide orkesten speelden om ter best en het muzikaal aangelegde publiek heeft werkelijk van die avond genoten.

Daarna, « geschlossene Rückfahrt » naar Sonthofen, en opzoeken van onze kwartieren. Onze eerste dag in Sonthofen was goed verlopen en liet alles hopen voor de volgende dagen.

Zaterdag, 29 juli.

Vandaag werd het de grote rondvaart in het Allgäu-gebergte. Een dichte nevel omsluisde echter de toppen. Bij het vertrek kregen we elk een deftig lunchpakket mee. Wat daar allemaal instak kunt ge u eenvoudig niet inbeelden. We zouden er gerust twee dagen mee weggekund hebben.

We bereikten Oberstdorf in een plassende regen. In een van de bakjes van de Nebelhornseilbahn namen we plaats. Kriepend klimmen ze de hoogte in maar we zagen niet veel van het landschap; veel Nebel, maar weinig Horn. Boven was het daar zelfs zo koud dat er sneeuw viel. Na even onze knapzak aangesproken te hebben omdat hij toch wat zou verminderen, daalden we terug naar beneden.

Na de Nebelhorn trokken we even. naar het kunstijsstadion, waar de schaatsers met sierlijke bewegingen rondtoerden. Rond 12 u. 30 vertrokken we naar de Breitachklamm in de Walserschanz. Daar zagen en bewonderden wij de grootsheid van Gods natuur. Een woeste bergstroom ; de Breitach had zich hier in de rotsen een doorgang gegraven. Het woeste water stormde tussen de twee nauwe rotswanden voort. Wijzelf liepen op een nauw wegeltje boven het water, onder de watervallen door. De ruwe rotsblokken hingen dreigend boven ons hoofd. Waarlijk hier was de natuur nog ongerept bewaard in al haar schoonheid en pracht.

Vandaar ging het naar de Sturmmarmshöhle. Een kleine kier tussen de twee rotswanden. Een grot kan men het niet noemen, alleen een nauwe doorgang. juist een man kan passeren in die kloof tussen de kleverige rotsen, werkelijk de moeite waard,

Vandaar terug naar Sonthofen en terug naar onze kwartieren. Die avond moesten we optreden in de Markthalle te Sonthofen. Daar wemelde het reeds van het volk, met daartussen rode en blauwe uniformen. De Jugendblaskapelle trad eerst op, om er wat stemming in te brengen. Bijna tweeduizend mensen verdrongen zich in de zaal. Ganse liters bier werden besteld. En worstjes vulden de hongerige magen. Tot het ogenblik was aangebroken van ons optreden. Zovele duizenden ogen waren op ons gericht, toen we één voor één onder hartelijk applaus de zaal betraden en met een daverend liedje inzetten. Met één slag hadden we de harten van onze toehoorders gewonnen. Het werd een overweldigend sukses. De Duitsers waren in de wolken. Es war prima, wunderbar, wunderschön, en nog meer dergelijke uitdrukkingen.

De « Bayerischer Rundfunk » was tegenwoordig. Een interview werd afgenomen en een gedeeltelijke uitzending van het concert werd 's anderendaags langs de Beierse Radio weergegeven. Wanneer we tot slot « Sei zufrieden » speelden, scheen geen eind meer aan hun applaus te komen. Daarna vergezelde ieder zijn kwartiergever voor een goede nachtrust

Op de stuwdam. E.H. Rooryck is in gesprek met de dirigent van de Jugend-Blaskapelle van Sonthofen

Zondag, 30 juli.

Reeds vroeg in de zondagmorgen hadden we een stemmige groepsmis in de hoofdkerk van Sonthofen.

Na het ontbijt werd er onmiddellijk appel geblazen aan de Markthalle voor het vertrek naar Füssen en Schloss Neuschwanstein. In Füssen bezochten we dus het beroemde slot van de hertog van Beieren. Waarlijk een enig slot, met die weelde en pracht en macht die de koningen in dien tijd ten toon spreidden. En daarbij al dit moois dan nog in een zo prachtige omgeving. Werkelijk onmogelijk het te beschrijven, men moet het zelf zien.

Na dit bezoek, een overvloedige maaltijd in Füssen en dan naar de «Wasserspeicher Rosskampten». Daar waren wij getuige van het Duitse vernuft en de Duitse werkkraft, Een project om de Lech op achttien plaatsen af te dammen en zo een grote energie aan hydroelectriciteit te bekomen. We konden daar zelf de turbines zien, die door de stroom van water in beweging gebracht werden. Terug in Füssen werden we opgewacht door Herr Kurdirektor Donatin, die ons hartelijk welkom heette in de stad van modder- en warmwaterbaden. Hij sprak ons ook toe in onze moedertaal en verschiet niet in het Frans. Hij dacht zeker dat we langs de andere kant van de grens woonden.

Na het diner gingen we naar de feestzaal waar we voor de laatste maal zonden optreden in Duitsland. Ook dit concert verliep prachtig.

Voor de laatste maal zochten we dan ook onze liefvallige kwartiergevers op.

Maandag 31 juli. Dag der terugreis naar Menen.

Na een ontbijt trokken we naar de stad voor een rondgang in Sonthofen. We bezochten een brouwerij, waar we elk een frisse teug Hirschbräu binnenlaptten. Daarna werden ook nog mooie geschenkjes aangekocht en uitgewisseld.

Zo naderde stilaan het uur van afscheid. Oh, wat vloog de tijd toch rap ! Nog eens een laatste praatje slaan met onze bereidwillige kwartiergever, een laatste handdruk, een groet tot afscheid, en daar stevende onze bus huiswaarts. Auf Wiedersehen klonk het zolang we onze vrienden nog konden zien staan.

En dan lag Sonthofen achter ons. Met een tikje weemoed dachten we terug aan de vele herinneringen die we in Sonthofen beleefd hadden, Nu we terug op de bus zaten, voelden we weer de roep van ons thuis. Nee, we roken de stal nog niet, doch we verlangden er toch reeds naar. Hoe zou het gesteld zijn met Menen en omstreken?

Sonthofen, Remmingen, Kempten, Ulm tot juist voor de autostrade waar we een graantje pikten. Tevens moet nog vermeld dat de chauffeur een kieken omverreed en dit dan maar mooi pluimde op de bus. En stuiven dat het er deed, want de pluimen vlogen in het rond.

Onze bus draaide echter zo goed dat we te Baden-Baden reeds een paar uurtjes voorsprong hadden op het voorziene tijdschema. In Straatzburg werd dan ook nog eens de kathedraal bezocht, de belichting was mooi.

In Metz brachten we nog een bezoekje aan de clochards in het station.

Van Metz ging het in één trek tot Luxemburg. Die nacht probeerde vooral het achterste gedeelte van de bus niet te slapen, dank zij Schnaps zeggen ze toch ! Om 6 b 30 woonden we de Mis bij reeds op eigen bodem, te Marche-en-Famenne. In het kleine kerkje was het rustig en vredig, zodat we maar eerbiedig onze ogen hebben dichtgeslagen (!).

Daarna ontbijt en dan naar de Ourthe om ons zagezegd te wassen, en onze zware kop wat te verfrissen. Daar werd de veldheer door zijn trouwe soldaten over het water gedragen, wat een angst hij toen uitstond is onbeschrijfelijk. Ook iemand die probeerde te zwemmen raakte er zijn klederen kwijt. Wat gedaan ? Gelukkig hij vond ze nog juist op tijd weer.

In Namen reden we nog eens op de citadel, waar we voor het eerst onze nationale kost weer naar binnenspeelden : frites ! Om één uur vertrokken we dan voor de laatste etappe van onze reis, Naar Mene galmden onze oren. En eindelijk om 4 h 30 kwamen we aan de markt en het college. Het einde van onze tocht was nakend.

O, hoeveel schone, aangename herinneringen zijn niet verbonden aan deze prachtige tocht? De kameraadschap onder elkaar, de samenwerking op alle gebied, de mooie streek, Stanzach, Sonthofen, onze machtige successen, de krachtige avondwoordjes, onze verzorgde missen, de kranige klimpartijtjes in Gods woeste natuur. Och het was zo onuitsprekelijk mooi. Het was zo meeslepend.

En gij, beste vrienden in Stanzach en Sonthofen, we zijn u nog niet vergeten. Ook niet de muziek, die de tegenstelling tussen de twee volkeren heeft overwonnen, en uw gulhartige ontvangst en de onverbreekbare banden die gesmeed worden tussen Mene en Sonthofen zullen en kunnen we niet vergeten.

Beste vrienden allemaal, we zeggen u niet « Vaarwel » maar « **Auf Wiedersehen** ».

“ Wij mogen op geen enkele trede uitrusten “

Hölderlin